

GÖNÜL KUMBARAM

Merhaba! Sizlere kendimi tanıtayım diyeceğim ama aslında hepiniz çok yakından tanırırsınız beni. Hepiniz çok farklı anlamlar yüklersiniz bana. Hepiniz bambaşka tatlar alırsınız benden.

Minik bir taneydim önce. Bulutların gözyaşları ile sulanıp toprak ananın kollarında uyudum. Çok üşüdüm. Güneşin merhametli elleri uzandı da ısındım. Boy verdim uçsuz bucaksız bozkırlarda. Sarı bir başak oldum, şarkılar söyledim rüzgârlarla. Sizi özledim. Hep sizlerle buluşacağım günleri düşledim. Atalarımızdan dinledim bana ne çok değer verdiğinizi. Nimet demişsiniz bana. Öpüp başınıza koymuşsunuz. Tek kırıntımın yere düşmesini bile saygısızlık saymışsınız. Sofralarınız olmazsa olmazıymışım ben.

Günlerden bir gün biçtiler beni kocaman makinelerle. Hiç yanmadı canım. Değirmendeki çalışkan dedenin ellerinde ezildim bembeyaz oldum. Toz olup savruldu. Arkadaşlarım ile sarıp sarmaladılar beni. Sabahın en bereketli vaktinde belki de hepiniz uykuda iken bir fırıncının ellerinde şekillendim. Piştim sıcacık oldum sonra. Raflardaki yerimi alıp sabırla sizi bekledim. Öyle merak ediyordum ki hangi öğünde sofranızı renklendireceğimi. Nihayet beklediğim gün gelmişti. Bir çocuğun ellerine verdiler beni. Kalabalıktınız, bana ne de güzel gülümsüyordunuz. Gözlerimi kapadım ve teslim oldum. Ama hiç aydınlanmadı dünyam. Bir parça koparıp attınız beni ekmek sepetine. Günlerce bekledim kapağın aralanmasını. Saatler saatleri kovaladı ve ben büzüldüm, küflendim. Ansızın çöp torbasında buldum kendimi. Çöpçüler hiç acımadan attılar canavar gibi kocaman kamyonlara. Şehrin en ıssız köşesinde beni fark etmenizi bekledim. Hatalarını anladılar dedim. Çöpe atılan sadece ben olsaydım keşke. Ülkenizin geleceğini attınız fark etmeden. Anadolu insanının onca emeğini attınız. Oysa bana ne kadar çok insan muhtaç bilir misiniz? Açlıktan ölenleri nasıl unutursunuz? Ekmek parası diye gurbette ömür çürütenleri nasıl hiçe sayarsınız? Oysa yapılan bu israfla ben ülkemın dört bir yanında yol olup gezmek isterdim. Hastalara şifa olacak bir hastane olmak isterdim. Üzerimde çocukların koştuğu bir okul olmak isterdim.

Evet tanıdınız beni. Ben ekmek! Beni ve binlerce arkadaşımı her gün çöpe atma. Ülkenin geleceğini israf etme! Gönül kumbaranda biriksin önce her şey. Gerisi gelir ve çok güzel olur geleceğiniz.

Beyza AVCI
Eşme Ortaokulu 7/A
SAKARYA
TÜRKİYE İKİNCİSİ